

8. Odpoveď podpredsedu vlády a ministra financií Slovenskej republiky P. Kažimíra na interpeláciu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky J. Marosza podanú 12. marca 2018 vo veci problematiky dane za ubytovanie

Peter Kažimír

podpredseda vlády a minister financií
Slovenskej republiky

SECRETARIAT PREDSEDU NÁRODNEJ RADY SLOVENSKEJ REPUBLIKY		
Dátum: zaevidovania:		
13-04-2018		
Číslo spisu: PRED-226/2018		
Lu:	11-	Prílohy: 112
	ZH	LU

Bratislava 9.4.2018
Číslo: MF/008521/2018-112
10889

Vážený pán poslanec,

v súvislosti s Vašou poslaneckou interpeláciou Vám v zmysle § 130 Rokovacieho poriadku Národnej rady Slovenskej republiky zasielam nasledovnú odpoveď.

K otázke č.1:

Vo veci určenia predmetu dane a platiteľa dane za ubytovanie boli vydané tri rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“):

- 1) Rozsudok NS SR č. k. 5 SŽf/69/2012 zo dňa 28. 02. 2013 (Liečebné termálne kúpele, a.s., Sklené Teplice),
- 2) Rozsudok NS SR č. k. 8 SŽf/36/2015 zo dňa 18.2.2016 (Slovenské liečebné kúpele Turčianske Teplice, a.s.),
- 3) Rozsudok NS SR č. k. 5SŽf/39/2016 zo dňa 30.11.2017 (KÚPELE ŠTÓS, a.s.).

Prvým rozsudkom NS SR vyslovil právny názor, že ubytovacie zariadenia kúpeľov sú predmetom dane a kúpele sú platiteľom dane za ubytovanie.

V druhom a treťom rozsudku sa NS SR odklonil od právneho názoru uvedeného v prvom rozsudku najmä z dôvodu, že je potrebné skúmať naplnenie predmetu dane upraveného v § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. v kontexte so zákonom č. 538/2005 Z. z. o prírodných liečivých vodách a prírodných liečebných kúpeľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákonom č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zákonom č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom kúpeľná zdravotná starostlivosť je poskytovaná v prírodných liečebných kúpeľoch a kúpeľných liečebniach, ktoré je možné prevádzkovať len na základe povolenia, ktoré vydáva štátna kúpeľná komisia. Predmetom dane za ubytovanie je odplatné prechodné ubytovanie fyzickej osoby v ubytovacom zariadení, ktorého kategorizáciu upravuje § 3 vyhlášky č. 277/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú klasifikačné znaky na ubytovacie zariadenia pri ich zaraďovaní do kategórií a tried, pričom kategorizácia sa vzťahuje na ubytovacie zariadenia, ktoré prevádzkujú podnikatelia poskytujúci ubytovanie a s ním spojené služby na základe živnostenského oprávnenia. Preto by poskytovateľ ústavnej zdravotnej starostlivosti nemal byť v každom prípade aj platiteľom dane za ubytovanie.

Ďalším dôvodom, pre ktorý sa NS SR odklonil od právneho názoru uvedeného v prvom rozsudku, bolo prijatie zákona č. 682/2014 Z. z., ktorým sa zmenil a doplnil zákon č. 582/2004 Z. z. s účinnosťou od 15.10.2014 a ktorým sa zmenilo vymedzenie predmetu dane za ubytovanie.

Podľa § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. účinného od 15.10.2014 predmetom dane za ubytovanie je odplatné prechodné ubytovanie podľa § 754 až 759 Občianskeho zákonníka v ubytovacom zariadení, ktorým je hotel, motel, botel, hostel, penzión, apartmánový dom, kúpeľný dom, liečebný dom, ubytovacie zariadenie prírodných liečebných kúpeľov a kúpeľných liečební, turistická ubytovňa, chata, stavba na individuálnu rekreáciu, zrub, bungalov, kemping, minikemp, táborisko, rodinný dom, byt v bytovom dome, v rodinnom dome alebo v stavbe slúžiacej na viaceré účely.

Podľa § 41 tohto zákona platiteľom dane je prevádzkovateľ zariadenia, ktorý odplatné prechodné ubytovanie poskytuje.

Vychádzajúc z uvedeného, od 15.10.2014 je predmetom dane za ubytovanie aj prechodné ubytovanie v ubytovacom zariadení, ktorým je kúpeľný dom, liečebný dom, ubytovacie zariadenie prírodných liečebných kúpeľov a kúpeľných liečební, prevádzkovatelia ktorých sú povinní platiť daň za ubytovanie.

Pretože právny názor uvedený v druhom a treťom rozsudku NS SR bol totožný a zároveň došlo aj k zmene právnej úpravy, ktorá sporné veci jednoznačne vyriešila, Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky nepodalo podnet na zjednocujúce stanovisko v tejto veci.

K otázke č.2:

Postavenie, organizáciu, právomoc a pôsobnosť Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky upravuje zákon č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 333/2011 Z. z.“). Podľa § 4 ods. 3 písm. c) zákona č. 333/2011 Z. z. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky zabezpečuje jednotné uplatňovanie osobitných predpisov (osobitným predpisom je aj zákon č. 582/2004 Z. z.) a medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná finančnou správou v oblasti daní, poplatkov a colníctva a navrhuje ich zmeny.

Jednotnú aplikáciu zákonov v oblasti daní, poplatkov a colníctva zabezpečuje Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky prostredníctvom vydaných interných riadiacich aktov (ďalej len „IRA“), ktorými sú metodické pokyny. Metodické pokyny sa zverejňujú na intranete finančnej správy a slúžia odvolaciemu orgánu (útvárom Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky) pri rozhodovaní o odvolaniach proti rozhodnutiam obcí a pri preskúmaní rozhodnutí obcí mimo odvolacieho konania.

K dani za ubytovanie, pri ktorej bol zákonom č. 682/2014 Z. z. s účinnosťou od 15.10.2014 zmenený predmet dane, Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vydalo dňa 20.11.2015 IRA č. 80/2015 - Metodický pokyn k dani za ubytovanie podľa zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov účinného od 15.10.2014.

Podľa § 4 ods. 3 písm. p) zákona č. 333/2011 Z. z. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky informuje obce vo veciach daní a miestneho poplatku, ktoré spravujú, metodicky ich však neusmerňuje.

K otázke č.3:

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky nezasahuje do vyšetrovania vedeného orgánmi činnými v trestnom konaní. Spor vyplývajúci z nejednoznačnosti výkladu ustanovení zákona o miestnych daniach bol odstránený prijatím zákona č. 682/2014 Z.z.

Na záver si dovoľujeme uviesť, že ak NS SR svojim rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu, pričom tento zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky ako aj rozhodnutie Mesta Turčianske Teplice a vec vrátil na ďalšie konanie, Mesto Turčianske Teplice bolo viazané právnym názorom NS SR uvedeným v tomto rozsudku a jeho ďalšie konanie vo veci vyrubenia dane za ubytovanie malo vychádzať z odôvodnenia tohto rozsudku, nie z informácie poskytnutej Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky vo veci určenia predmetu dane za ubytovanie.

Rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100308/20185/2014 bolo súdom zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, a to predmetu dane za ubytovanie v spojení s platiteľom dane za ubytovanie, preto bolo Mesto Turčianske Teplice povinné rešpektovať názor súdu vo veci a nie právny názor prezentovaný v súdom zrušenom rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky.

S pozdravom

Vážený pán
Ján Marosz
poslanec
Národná rada
Slovenskej republiky
Bratislava